

Qui hi ha dintre del teu cor?

Ds, 20/06/2020 per Jesús Renau

[Visió positiva](#)

Des que vas fer la pregunta em repeteixo molt sovint l'interrogant. No suporto enganyar-me. Però em fa certa por pensar que no hi ha ningú. Em trobaria absolutament sol i perdut en una habitació sense finestres i sense cap llum.

Cercant una sortida que m'ajudi a mirar atentament la realitat he subdividit la pregunta en dues. Em pregunto QUI hi ha dintre del meu cor i em pregunto QUÈ hi ha dintre del meu cor.

Realment m'és molt més fàcil començar per la segona pregunta: què hi ha dintre del meu cor? Hi ha moltes idees, moltes aspiracions, tota mena de projectes personals i socials. Tinc sentiments variats, memòria de situacions viscudes, unes per a mi ben positives, altres indiferents o negatives, i fins molt negatives. Ja veus, una selva, sense massa ordre, més o menys conscient i plena de realitats amagades, capaces de brollar en qualsevol moment... Ara m'adono que hi ha, per sobre de tot, un EGO immens, al voltant del qual gira tota la resta.

Però, realment QUI hi ha a dintre del meu cor?

Suposo que el que estaria bé és respondre amb noms concrets. És el que tocaria. Fins podria justificar-ho. Però saps què passa? Que és una pregunta molt fonda. Si la poguéssim canviar, com per exemple: quines persones han sigut importants —o ho són ara—, m'agraden, els dec molt... i coses d'aquestes, segurament et faria una llarga llista.

Entenc, però, que la teva pregunta vol dir que, sigui el que sigui el que hi ha dintre del meu cor, ocupa una centralitat, un lloc per sobre de l'EGO. És una pregunta absolutament fonamental. Com m'agradaria poder-te respondre amb un nom, o potser dos o tres... o més. Però en aquests moments de la meua vida, ho sento; dintre del meu cor no hi ha ningú, tan sols jo.

Quina llàstima!! Fes-t'ho mirar. Veritablement tens moltes coses, però et manca el més fonamental. Et manca l'Altre o els altres com a tals, i no per la funció que fan amb tu, sinó per ells mateixos.